

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **a) O. E. Ch.-Ch. P., b) nezl. O. E. G.**, zast. žalobkyní ad a) jako zákonnou zástupkyní, oba právně zast. JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou, se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2008, č. j. 56 Az 145/2007 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelů, advokátce JUDr. Radaně Pekárkové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5450 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně sub a) (dále jen „stěžovatelka“), jménem svým i jménem nezletilého syna – stěžovatele sub b), domáhala zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2007, č. j. OAM-10-276/LE-05-05-2007. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného byla žádost stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelům již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelů, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelů.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelkou uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve

a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele či stěžovatelů v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatelů je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Kasační stížnost stěžovatelka sub a) podává s odkazem na důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti zejména namítá, že správní orgán nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil všechny rozhodné skutečnosti a pochybil, když aplikoval § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Soud potom pochybil, když shledal, že správní orgán neporušil žádná procesní ani hmotně právní ustanovení zákona. Stěžovatelka dále uvedla, že správní orgán zpochybnil věrohodnost jejích tvrzení i jí předložených listin, a že se domnívá, že i kdyby měl pochybnost o věrohodnosti předložených listin, není to ještě důvod, aby byl znevěrohodněn její příběh z Nigerie. Kasační stížnost stěžovatelka považuje za přijatelnou, a to z toho důvodu, že v napadeném rozhodnutí krajského soudu spatřuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. S ohledem na uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k novému projednání a rozhodnutí.

Samostatným podáním stěžovatelka požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 11. 4. 2008, č. j. 56 Az 145/2007 - 35, stěžovatelce ustanovil zástupkyni JUDr. Radanu Pekárkovou, advokátku, se sídlem Hlinky 142a, Brno.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek Krajského soudu v Brně byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. S rozhodnutím soudu plně souhlasí. Dále připomíná značné rozpory a nevěrohodnost výpovědí stěžovatelky, která se v souvislosti s tím dovolávala své negramotnosti, procesu zapomínání, a problému porozumět tlumočnickovi. V podané kasační neshledává žádnou skutečnost, která by jeho závěry, se kterými se ztotožnil i soud, zpochybňovala. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka sub a) jménem svým i jménem nezletilého syna [stěžovatel sub b)] podle dne 7. 7. 2007 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že z vlasti odcestovala 30. 12. 2006, protože jí rodina jejího manžela vyhrožovala smrtí. Odletěla z Lagosu do Francie a potom do Chorvatska, kde neúspěšně požádala o azyl. Na radu právničky měla odejet do nějaké

členské země Evropské unie. Od „jedné“ Chorvatky potom koupila kanadské cestovní doklady pro sebe a pro syna, cestou do Kanady byla zadržena v Praze na letišti policií se zjištěním, že cestuje na cizí doklady. Protože se nedostala do Kanady, chce zůstat v České republice, do Nigerie se nechce vrátit. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že její problémy nastaly v r. 2006, když zemřel otec jejího manžela, který byl hlavním knězem jedné „tradiční“ skupiny, tu později označila za „společenství Ogboni“ a podle tradice se měl stát hlavním knězem její manžel, který to však odmítl. Rodina pak byla pronásledována a hrozilo, že bude obětován její syn. Po jednom napadení zemřela její dcera. Byla na policii, kde si nechala vystavit potvrzení a rozhodla se odcestovat pryč. V dalších výpovědích a v listinách, které stěžovatelka postupně předkládala se objevila řada rozporů a nesrovnalostí (např. na listinách, o nichž stěžovatelka tvrdí, že byly vystaveny policií, je otisk razítka, které nigerijská policie nepoužívá, apod.), v důsledku čehož se postupně měnící tvrzení stěžovatelky a předložené listiny jeví jako značně nevěrohodné. V podrobnostech se s těmito otázkami velmi detailně vypořádal krajský soud.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak vyplývá z rozhodnutí krajského soudu, soud se podrobně a argumentačně přesvědčivě vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatelky. Námitky stěžovatelky uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi dostatečně vypořádaly. Krajský soud shledal postup i závěry správního orgánu za odpovídající zákonu a se závěry krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, a také na ně v podrobnostech odkazuje.

Námitky stěžovatelky uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah a přesvědčivost odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu.

Námitkami obdobného rázu, jako jsou námitky uplatněné v kasační stížnosti stěžovatelky, se Nejvyšší správní soud převážně opakovaně již zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými již ve svých dřívějších rozhodnutích.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že pokud jde o námitky porušení správního řádu, aniž stěžovatelka jmenovitě uvádí, v čem konkrétně jsou tato porušení spatřována, tyto nejsou způsobilé k bližšímu přezkoumání, jak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005 - 54, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 - 66, www.nssoud.cz. Namítá-li stěžovatelka, že žalovaný správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, i v tomto směru judikatura Nejvyššího správního soudu poznamenává, že námitky musí být zcela konkrétní. Námitka směřující proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, aniž by stěžovatelka jakkoli blíže konkretizovala, které další důkazní prostředky si měl žalovaný v předcházejícím řízení opatřit a k důkazu provést, byla Nejvyšším správním soudem řešena např. v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS, v němž byl vysloven následující

závěr: Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Uvedená otázka byla předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu dále také např. v rozhodnutí ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68, publikovaném na www.nssoud.cz, dle něhož: Pojem odůvodněný strach z pronásledování [§ 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je neurčitý právní pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v tomto případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci správní orgán dle logických pravidel kvalifikovaně rozhodl. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalovaný citovanému požadavku bezezbytku dostal a ani krajský soud nepochybil, pokud v tomto směru shledal námitku stěžovatelky nedůvodnou.

Pokud jde o potíže stěžovatelky, spojené s odmítavým postojem jejího manžela stát se hlavním knězem „společenství Ogboni“, ty mají s ohledem na zjištěný skutkový stav jednoznačně původ v jednání soukromých osob. Stěžovatelkou popisované jednání členů či příznivců dané náboženské skupiny není podřaditelné pod azylově relevantní pronásledování ze strany státních orgánů. Otázkou azylové relevance stěžovatelkou udávaného pronásledování soukromými osobami se Nejvyšší správní soud zabýval obsírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Za všechny je třeba zejména jmenovat rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (www.nssoud.cz), které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Zejména je možné odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, který konstatoval, že je známým jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrozličnější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících, (dnes § 2 odst. 7 zákona o azylu) ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt.

S ohledem na stěžovatelkou uváděné skutečnosti je zřejmé, že se tvrzené nebezpečí ze strany soukromých osob, nebylo nebezpečím či pronásledováním, které by bylo trpěno či podporováno státními orgány v zemi původu. Stěžovatelka uvedla, že se sice obrátila na policii, nechala si vystavit potvrzení, také se na policii obracela telefonicky, ale policie věc uzavřela s tím, že je příliš zaměstnána jinými případy. Na jiné, příp. nadřízené orgány místní policie se stěžovatelka neobrátila. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na své rozhodnutí ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, zveřejněné na www.nssoud.cz, v němž dospěl k následujícímu závěru: *Za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim.* Rovněž v rozhodnutí ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 37, publikovaném pod č. 1347/2007 Sb., Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *Za pronásledování či odůvodněný strach z něho by ... mohla být pokládána jen taková situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k perzekuci osob pro jejich náboženskou orientaci, popř. k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jejich náboženskému vyznání.* O žádný z výše uvedených případů se však v projednávané věci nejedná.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že žalovaný správní orgán se podrobně zabýval situací v Nigerii a tuto zjišťoval a vyhodnocoval na základě řady objektivizovaných podkladů či zpráv (Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 11. 12. 2003, 30. 11. 2004 a 1. 12. 2005). V těchto „informacích“ je také zmiňováno „společenství Ogboni“ a charakterizována jeho činnost. Z obsahu zpráv lze dovodit, že ze spolku lze dobrovolně vystoupit, což společenství Ogboni respektuje a takovému člověku nehrozí žádné sankce, pouze se zbavuje výhod spojených se členstvím v Ogboni, rozhodně však může nadále pobývat ve své domovské oblasti, aniž by mu něco hrozilo. S obsahem uvedených informací byla stěžovatelka seznámena a byla jí poskytnuta možnost se k jejich obsahu vyjádřit. Stěžovatelka jejich obsah nerozporovala, nepochybnila a rovněž nenavrhla jejich doplnění.

Stěžovatelka dále namítá pochybení v tom, že správní orgán v její věci rozhodl podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se *žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel s cílem ztížit zjištění skutečného stavu věci zničil, poškodil nebo zatajil svůj cestovní doklad či jinou důležitou listinu anebo s tímto cílem předložil padělaný nebo pozměněný cestovní doklad či jinou důležitou listinu.* Stěžovatelka přitom nepochybnuje, že cestovala na cizí doklady, naopak, sama tuto skutečnost uvádí, a to včetně toho, jak tyto doklady získala. Jiné osobní doklady stěžovatelka nepředložila, což nepochybně značně ztížilo zjištění skutečného stavu věci.

Tato skutečnost je potom významná i pro to, zda a jak zjišťovat opodstatněnost tvrzených důvodů pro udělení azylu. K tomu Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že *Vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, stanoví tento zákon také vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze; tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 tohoto zákona. Jsou-li splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není namístě zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle §*

12 písm. b) citovaného zákona, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, zveřejněný na www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelku tvrzený důvod přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal, konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost považuje nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Ustanovené zástupkyni stěžovatelů náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení (do tohoto úkonu právní služby zdejší soud zahrnul rovněž nahlížení a studium spisu ze dne 23. 4. 2008). Za výše uvedený úkon tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 3980 Kč (společný úkon při zastupování dvou osob - 12 odst. 4 advokátního tarifu), a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4580 Kč. Protože je ustanovená zástupkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 870 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5450 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ustanovení § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu